

COP DE LLUM

RITA BULLWINKEL

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS DE FERRAN RÀFOLS GESA

La Segona **Perifèria**

12a Edició Anual

COPA FILLES D'AMÈRICA

CATEGORIA SUB 18

AL PALAU DE BOXA D'EN BOB

RENO, NEVADA

14-15 DE JULIOL, 20XX

14 DE JULIOL

ARTEMIS VICTOR VS. ANDI TAYLOR

L'Andi Taylor fa picar les mans, es colpeja el ventre pla amb els punys i pensa no en la seva mare a casa amb el seu germà petit, no en el cotxe que amb prou feines l'ha pogut dur fins aquí, no en la feina que ha fet aquest estiu, vigilant en una piscina pública sempre plena, no en el nen de quatre anys a qui va veure morir, el nen de quatre anys a qui pràcticament va matar, ni en les seves galtes blaves. No s'hauria de confiar a uns adolescents, la feina de salvar nens. I tant és quantes classes de reanimació cardiopulmonar t'hagin fet. L'Andi Taylor va matar aquell nen amb els seus ulls distrets. El nen duia un banyador amb un estampat de camionets vermells. Semblava tot ell fet de plàstic. El tacte de la cuixa quan el va treure del fons de la piscina, ja mort, la facilitat amb què el va agafar de tan petit com era, en tot això no hi pensa. Mira la claraboia i la llum que deixa passar en aquest gimnàs de merda i pensa en el que sempre fa malament als combats, el braç esquerre mandrós quan aguanta la guàrdia, el fet que la mà esquerra li cau i no li protegeix la cara si no hi pensa expressament. També pensa com l'atacarà l'Artemis Victor. Si no pensa en tot això, el combat s'acabarà en qüestió de segons. L'Andi Taylor ha de pensar en la distàn-

cia que li convé i en la panxa. L'Andy Taylor ha de pensar en la postura corporal.

De moment encara seuen i es miren amb ulls agressius. Es coneixen, però no s'han enfrontat mai. Quan t'apuntes a la lliga de boxa júnior femenina hi ha una mena de federació que et cobra dos-cents dòlars i després et regala una subscripció «gratuïta» a la seva revista, que publica els perfils dels seus membres, les noies boxeadores, una per una, i així veus qui hi ha, encara que sigui a l'altra punta del país, fins que t'acabes fent una idea prou clara de contra qui combatràs, i saps a qui s'ha enfrontat ella i a qui s'enfrontarà i quina és la seva afició principal, perquè és increïble la mena de periodistes que escriuen en aquesta revisteta de pa sucat amb oli, però és com si sempre els semblés imprescindible incloure aquesta informació tan valuosa sobre cadascuna de les esportistes, perquè sempre hi és, en cada número: nom, ciutat de residència, color preferit, afició, combats guanyats i perduts, foto de la noia amb els guants. Pel que fa a la foto es pot triar, perquè hi ha noies que prefereixen fer-se-la amb roba de gimnàs i d'altres que s'estimen més sortir amb la samarreta de coll halter, els cabells deixats anar, el cap decantat i els guants als malucs.

L'Andi Taylor reconeixeria l'Artemis Victor a tot arreu, perquè l'Artemis és la petita de les tres germanes Victor, una família de boxeadores, i els seus pares assisteixen a tots els seus combats vestits amb samarretes amb la paraula «Victor», que és ridícul, esclar, aquesta mania de proclamar al pit el balanç de victòries de les seves filles.

Les germanes Victor les coneix tothom, tothom sap el que han guanyat i el que han perdut, i els jutges tracten la família

de l'Artemis com si fossin amics de tota la vida, cosa que en un combat de boxa fa una ràbia especial, perquè a l'hora de prendre decisions sovint hi ha una zona grisa, i si saps que algun jutge té una relació especial amb una de les participants no pots evitar pensar: m'estan perjudicant, no hi ha res a fer, tant de bo fos jo la que té uns pares disposats a fer-se amics dels entrenadors, tant de bo tingués uns pares que poguessin escapar-se de la feina, que no treballessin, que em poguessin venir a veure guanyar.

*

El senyor i la senyora Victor seuen en unes cadires plegables al costat del ring. A part d'ells, tot just hi ha dues dotzenes d'espectadors: els jutges, les altres boxeadores, un periodista d'un diari de la zona, un periodista de la revista de la Federació de Boxa Júnior Femenina, pares, una àvia, els entrenadors i en Bob, l'amo del gimnàs.

*

En Bob també és entrenador, però per norma general no entrena mai dones. No té cap boxejadora preferida que vulgui veure guanyar. Passa només que el seu gimnàs és al lloc ideal per celebrar-hi el torneig. Tots els entrenadors són homes i tots els entrenadors tenen un gimnàs, i tots cobren una quota a les noies que en part va a la Federació de Boxa Júnior Femenina, que al seu torn paga els entrenadors per poder celebrar els campionats regionals als seus gimnasos. Una part dels entrenadors han sigut boxeadors aficionats, però la majoria

no han competit mai al nivell en què combaten ara aquestes noies. Els entrenadors van als tornejos per cobrar els xecs de la federació. Als descansos entre assalts, els entrenadors de l'Artemis i l'Andi els diuen coses, però són tot llocs comuns i informació inútil. El que els entrenadors els han ensenyat forma part del passat. Dins del Palau de Boxa d'en Bob, les paraules són com la remor d'un ventilador de sostre especialment sorollós. A l'Artemis i a l'Andi els agradaria boxejar sense tanta contaminació acústica. Qualsevol soroll que no sigui el dels cops és una distracció.

*

L'Artemis Victor fa girar les espatlles. Mira l'Andi Taylor i pensa: Ets lletja. Soc més guapa que tu, i a sobre et guanyaré.

Allà on va, l'Artemis avalua físicament les dones. Soc la més guapa de la sala, pensa. Allà al fons n'hi ha una que potser és més guapa que jo, si t'agraden les noies que fan pinta de drogoaddictes. Hi ha homes que els agraden les dones amb cara de drogoaddictes. Quan s'imagina en un futur, l'Artemis Victor s'imagina com una triomfadora absoluta en una casa enorme, potser a Miami, però mai com una drogoaddicta. L'Artemis Victor té un os de peluix vestit amb una samarreteta que diu «Victor».

—Així m'agrada! —crida la senyora Victor.

*

L'Artemis Victor sempre pensa que guanyarà. No és un mal costum. Ser capaç de llençar les inseguretats per la finestra és

una arma que et pot ser útil en qualsevol moment. L'Artemis Victor detesta la seva germana gran. La germana gran va guanyar la Copa Filles d'Amèrica ara fa quatre anys. La germana mitjana va fer medalla de plata. Encara que l'Artemis guanyi el torneig, encara que es proclamï campiona i es converteixi en la millor del país, la millor boxejadora de menys de divuit anys de tots els Estats Units, no deixarà de ser la segona comparada amb la germana gran, la Star Victor, perquè la Star també va ser la millor del país i ara està casada i té un marit i un fill i va molt ben encaminada per acabar tenint una casa en propietat o ser directament rica.

*

L'Artemis Victor no té ni idea de què cal per comprar una casa, però sí que sap el que cal per derrotar altra gent, i li sembla que tenir una casa en propietat és una mica això, derrotar els altres en la cursa per posseir un bocí de terra i fer que sigui teu, sense haver-lo de compartir amb ningú, perquè la possessió d'aquest bé immoble és producte de la teva victòria sobre altres éssers humans, en el sentit que tu has guanyat més dòlars que ells i en conseqüència aquest trosset de terra és teu i te'l pots quedar.

*

No és que l'Artemis Victor sigui estúpida. Hauria sigut una empleada de banca excel·lent, tot i que acabarà sent distribuïdora de vins. És només que té una escala de valors molt limitada. Té un ull impressionant per llegir la gent, per saber

què pensen realment sota les paraules que diuen, per observar com posen el cos quan parlen amb tu, si els interessen o no. Sap per quins professors de l'institut s'ha de sentir malament: els que mouen les pupil·les molt de pressa buscant algú que se'ls escolti. Sap què ha de dir perquè els altres es pensin que li interessa el que li diuen.

L'Artemis Victor també és vegana. Pateix sincerament pels animals. Ho deia el perfil que li van fer a la revista de la Federació de Boxa Júnior Femenina (l'FBJF). L'Artemis Victor estima els animals. Va veure un documental sobre els maltractaments que reben les balenes als parcs aquàtics i també pensa que les haurien d'alliberar.

*

L'àrbitre és al mig del ring i va dient coses a les noies sobre les regles que elles ja coneixen i han sentit explicar cent vegades. Elles fan que sí amb el cap, s'aixequen del tamboret i es posen a fer bots. L'Andi bota molt més que l'Artemis. L'Artemis fa unes quantes passes endavant, ferma. Totes dues porten pantalons curts de seda, sostenidors d'esport i samarretes de tirants. La goma de la cintura els deixa marques que encara es veuen hores després de treure's els pantalons.

Fa una setmana, l'Andi va tornar a casa, es va treure els pantalons curts i es va mirar l'anella de petits canals que tenia a la panxa. Va palpar-ne el relleu amb els dits. Quan les marques van desaparèixer una hora després, li va saber greu. Era com si fossin la prova de la feina feta. Li hauria agradat poder passejar un ull de vellut després d'una victòria per demostrar als altres que boxejava, per demostrar-los el que exigia al seu cos.

*

L'Andi ha avançat massa el genoll i l'Artemis se li tira a sobre per obligar-la a tornar-lo a posar sota els malucs. Són els segons en què totes dues s'apamen, els instants en què un boxejador ha de veure si el rival té punts febles, i on són.

Si l'Artemis té un punt feble és la seva pertinença a una nissaga. Les victòries de les germanes planen sobre ella. Tot-hom les hi recorda constantment. Aquest és el torneig en què pot igualar el nivell de la germana gran o convertir-se en la pitjor boxejadora de la família. Nissagues com la de la família Victor són menys freqüents en la boxa que en altres esports, però tampoc és que sigui única. El món de la boxa júnior femenina és prou petit perquè la família Victor l'hagi pogut conquerir.

*

El genoll de l'Andi Taylor continua sense estar on toca. L'Artemis alça el llavi fins al nas per ensenyar-li les dents rere el protector bucal vermell.

*

Els bíceps de l'Artemis són boles de múscul. Pot pegar més fort del que la majoria de gent pot llançar una pilota. Els músculs de l'esquena se li contreen en dos turonets visibles a banda i banda del clatell. L'Artemis comença a endevinar un punt feble en la manera de moure's de l'Andi i pensa que

podrà col·locar un cop. L'Artemis Victor pensa que podrà tocar l'Andi Taylor. I just mentre ho pensa, l'Andi li clava un cop a l'esquerra de les costelles.

El cop és fort, i els jutges atorguen immediatament el punt. Criden la puntuació amb veu prou alta perquè la senti tothom. Al capdavant, aquests combats es guanyen per punts. Per això les noies duen un casc encoixinat que els tapa les orelles, les galtes i el front i els abraça el mentó. És un joc d'encertar la diana.

L'Andi ha vist un túnel obert entre el seu puny dret i la banda esquerra de la caixa toràctica de l'Artemis. El túnel s'ha il·luminat tot d'una, com si es morís de ganes de ser omplert pel puny de l'Andi. L'Andi ha ficat la mà al forat que duia fins al cos de l'Artemis, al túnel obert, i llavors l'ha tornat a omplir una vegada i una altra fins que l'àrbitre les ha separat.

*

L'àrbitre ha inspeccionat per dins els guants de l'Andi abans de lligar-los-hi als canells amb cinta adhesiva. Volia comprovar que no hi hagués plom. Sempre ho fan, això, abans dels combats. És una norma de la federació.

*

A l'Andi li encanta que els àrbitres enfonsin la mà als seus guants. Li agrada veure com fiquen les mans als forats on ben aviat hi haurà les seves. El fet que ho comprovin cada cop fa que l'Andi se senti capaç d'assassinar. Li encanta que un adult li confirmi que el seu puny pot ser una arma. Potser

podria ficar-hi una pedra, a dins. Potser és capaç de matar la noia a qui s'enfronta. Cada cop que li inspeccionen els guants és com si els àrbitres li diguessin, Ets capaç de matar, i l'Andi ho troba agradable. La majoria dels que la coneixen no fan cara de considerar-la capaç de fer res, i molt menys de matar algú a consciència, i ara que ha assassinat aquell nen amb els seus ulls distrets es pregunta si també seria capaç de matar algú amb els punys.

*

El nen del banyador dels camions vermells en què l'Andi no pensava ni tan sols era el pitjor que li havia passat a la vida, ni el primer cadàver que havia vist. Era el més petit, això sí (l'altre cadàver era el del seu pare). Que el nen mort fos tan petit li havia fet un fàstic especial. Feia un dia radiant, sec. L'Andi no havia plorat. Quan va ser evident que el nen dels camions vermells no reviuria, l'Andi va vomitar. El vòmit l'havia fet sentir com si ella també ho fos, una nena petita. Estava sorpresa per la repulsió visceral del seu cos pel nen mort dels camions vermells. El que l'havia fet vomitar era la imatge d'aquella cuixa menuda, de la mida d'un frànkfurt arrebossat. L'Andi va clavar un altre cop al cos de l'Artemis, aquest cop a l'espatlla. Fins quan se'n sortiria, de pegar a l'Artemis Victor?

*

La tria del Palau de Boxa d'en Bob com a seu de la Copa Filles d'Amèrica s'explicava per la seva situació cèntrica, en el

que d'una manera difusa es podia considerar el cor del país, o almenys no gaire a prop del mar, i perquè en Bob era el germà del president de la Federació de Boxa Júnior Femenina, que cobrava cent dòlars a cada participant per pagar els àrbitres, els jutges, el lloguer de les instal·lacions i els tècnics de la federació per les hores de dedicació.

*

L'Andi havia pagat la inscripció amb els diners que havia guanyat fent de socorrista, uns diners que ara li semblaven tacats de sang.

*

Abans de la fase nacional sempre hi havia un torneig classificatori, una Copa Filles d'Amèrica regional, cosa que volia dir que l'FBJF cobrava inscripció a més de mil noies i en treia un benefici, en general cinquanta o seixanta mil dòlars, una part dels quals anaven a en Bob per cedir-los el seu gimnàs tronat.

*

La diferència entre el cos de l'Artemis Victor i el de l'Andi Taylor era que l'Artemis era més robusta. Se li marcaven els músculs dels braços i l'esquena com si fossin cordes sota la pell. Als avantbraços de l'Artemis hi havia línies de tendons ben definides que li anaven dels canells als colzes. L'Artemis tenia les espatlles amples, especialment imponents quan les encabia en vestits sense tirants. Quan tenia un combat sem-

pre es maquillava. L'Artemis duia rímel resistent a l'aigua i els llavis pintats d'un vermell intens.

*

L'Andi era alta i esprimatxada. Tenia cos de corredora de cros. Tothom li deia sempre que havia de provar de fer curses de fons. Ella no hi estava interessada.

*

L'Artemis Victor duia una cua de cavall arquetípica. Tenia una cabellera castanya tan espessa que amb prou feines li cabia dins una sola goma. Quan no boxejava duia els cabells en un costat o en un monyo gros ben amunt del cap. Fins i tot quan se'ls recollia eren prou llargs per fregar-li les espatlles. Sempre deia que se'ls deixava créixer per a més endavant tallar-se'ls i regalar-los a una noia amb càncer, però no se'ls tallava mai, només les puntes, un parell o tres de dits.

*

És com si a la perruqueria on va no se l'escoltessin. No me'ls talleu gaire, els diu. Necessito dur-los llargs, els explica. Sempre en surt amb la sensació que li han robat una part d'ella.

*

L'Andi Taylor tenia els cabells tan fins que, quan se'ls recollia tots en una trena, li quedava tan esquistada com el dit petit.

Quan se li mullaven se'ls notava viscosos. Si feia gaire fred, l'Andi Taylor tenia por que se li obrissin les puntes. Ja li havia passat una vegada, només en un parell de flocs, però tenia tan pocs cabells que ho havia viscut com un drama, com si hagués perdut un bé escàs que ja no podria recuperar.

*

La realitat del cos de les dues noies no passava desapercibuda ni a l'Artemis Victor ni a l'Andi Taylor ni a cap de les joves boxejadores del torneig Filles d'Amèrica. El cos era l'única eina que tenien a l'abast. Allò no era lacrosse ni tenis. No hi havia raquetes. Tenien els braços i les cames i el cap dins del casc i les mans cobertes pels guants, si bé els guants i el casc només eren mesures de precaució per assegurar-se que no es mataven entre elles. Ni els guants ni el casc eren necessaris per desplegar la tècnica que havien entrenat, si bé totes, cadascuna en el seu estat, cadascuna al seu gimnàs, s'entrenaven sempre amb guants i amb casc. Els guants i el casc eren com la roba. Podies practicar la boxa posant-te'ls o no, de la mateixa manera que, tècnicament, tan pots nedar despullat com amb banyador.

*

L'Andi Taylor i l'Artemis Victor s'observaven mútuament el cos sota el sostre del Palau de Boxa d'en Bob i miraven de descobrir com podien dur el puny fins a la cara de l'altra. Era el primer combat del torneig, la ronda de quarts de final. Si perdies estaves eliminada. A la Copa Filles d'Amèrica no hi havia camí de tornada.